

stor del af den lovgivning, vi foretager på socialområdet, på sundhedsområdet, på retsområdet, at der er børn, som kommer i konflikt enten med samfundets regler eller med de normer, vi sætter i samfundet, fordi de bliver dårligt behandlet hjemme, som gør, at vi bliver nødt til som samfund at være myndige på forældremyndighedens indehaveres vegne og sige: Her bliver vi nødt til at skride ind for at sikre, at barnet får en anstændig tilværelse. Så der er ikke noget som helst mærkeligt i, at man fra samfundets side har regler, der fratager forældrene myndigheden.

Vi havde for nogle år siden en komité, tror jeg, i Københavnsområdet, der havde som sit formål at huse tvangsfjernede børn – jeg tror oven i købet, at en af hr. Søren Pinds partifæller var primus motor i den forening – og mantraet for den forening var, at mor altid var den bedste i verden. Uanset hvor fortrukket og prostitueret og narkomaniseret vedkommende mor var, så var hun altid den bedste i verden for sine egne børn.

Efter at have været i politik i en del år indså den pågældende person, at så enkel og idyllisk var verden altså ikke. Der var børn, der skulle fjernes fra hjemmet, fordi børnene ellers ville lide overlast, forælderen var fuldstændig ude af stand til at tage vare på barnet. Så det er en opgave, vi må påtage os som politikere.

Men nu til det forslag, vi behandler. Jeg synes, det på mange måder er et spændende forslag, og det er begrundet, at man prøver at kigge på de regler, der er nævnt eksempler på i forslaget. Jeg vil blot nævne her, at børn over 12 år kan klage over et anbringelsessted, men en 15-årig kan ikke klage over bortvisning fra skolen. 15-årige kan modsætte sig behandling i sundhedssystemet, men 17-årige skal have forældrenes samtykke til eventuel abort.

I næste uge skal vi her i Folketinget behandle et forslag fra Dansk Folkeparti om at nedsætte den kriminelle lavalder til 12 år. Det vil sige, at vi altså også på det område fratager forældrene ganske meget myndighed ved at tillade, at til børn helt ned til 12 år kan politiet altså komme og sige: Haps, vi sætter dig i fængsel, du har begået noget ulovligt! Det er ikke nok bare at komme hjem og få en endefuld hos far, nej, nu skal man i fængsel, det siger samfundet.

Så der er masser af eksempler på, at vi fra lovgiverside skrider ind over for familiernes enhed og siger, at der er nogle ting her, vi må rette op på, enten fordi den unge begår kriminalitet, eller

fordi den unge bliver dårligt behandlet enten i det offentlige system, f.eks. i skolen, eller af forældrene selv. Og det er ikke nok bare at sige, at man har lov til at klage hjemme hos sine egne forældre. Det hjælper jo ikke, hvis det er forældrene, der er problemet.

Så jeg synes, det ville være fornuftigt at få en gennemgang af relevant lovgivning med henblik på en harmonisering af reglerne, ikke en harmonisering af forskellige landes regler, men en harmonisering af forskellige danske regler indbyrdes, for der er tilsyneladende en stor mangel på konsekvens, en stor mangel på sammenhæng i regelsættet. Det ønske om gennemgang af reglerne deler vi fuldt ud.

Kl. 13.30

Der er ikke nogen grund til, at vi ikke alle sammen skulle blive enige om at få en gennemgang af reglerne. Det kunne måske være meget nyttigt, også fordi der i det hele er modstandere af forslaget her.

Vi vil ikke udelukke, at vi også vil støtte forslaget om Børnerådets ekstra beføjelser, men vi vil godt sige fra radikal side, at der vil vi meget gerne have en analyse af, hvor meget det kan lappe ind over allerede eksisterende myndigheders mulighed f.eks. for aktindsigt. Vi skal jo ikke gøre det muligt for alle og enhver at komme og få aktindsigt i hvilke som helst sager. Det kan jeg ikke forestille mig er forslagsstillernes hensigt.

Så vil vi gerne se på det med positive øjne, og vi er i hvert fald under alle omstændigheder meget indstillet på at prøve at få en gennemgang af de eksisterende regler. Det tror vi ville være nyttigt for mange.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg bliver sådan en lille smule dårlig tilpas, når jeg hører de spørgsmål og de svar, der bliver givet i salen, fordi man bare blander alting sammen. Man blander det, at der findes forældre, som kan finde ud af at tage sig af deres børn, og som har en ganske almindelig hverdag med deres børn med hensyn til skole og alt muligt andet, sammen med, at der er børn, som, man kan sige, står alene, der ikke har støtten fra forældrene, som f.eks. er anbragt. Man blander det sådan sammen og siger: Jamen det gør så, at børn skal have ændrede klagemuligheder.

Jeg synes måske, vi skal prøve at se det en lille smule mere nuanceret, for hvis man ser på de børn, som er anbragt uden for hjemmet, så har